

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Ing. T. K.**, zast. JUDr. Františkem Severinem, advokátem se sídlem Elišky Machové 41, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 4. 2011, č. j. 17 A 6/2011 - 27,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 4. 2011, č. j. 17 A 6/2011 - 27, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Příkazem ze dne 2. 6. 2010, sp. zn. MH/08820/2010/DP-41, č. j. MH/09805/2010, Městský úřad Horažďovice uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o přestupcích“) a uložil mu dle § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 22 odst. 9 zákona o přestupcích pokutu ve výši 1500 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 21. 4. 2010 v 12.36 hodin při řízení osobního vozidla po silnici II/188 v místě železničního přejezdu Velký Bor jel rychlostí 47 km/h, ačkoli v daném místě byla nejvyšší povolená rychlost 30 km/h. Správní orgán prvního stupně přitom o věci rozhodl na základě dokumentů shromážděných Policií ČR, zejména oznámení o přestupku, příslušného úředního záznamu a záznamu o přestupku. Městský úřad si k věci též vyžádal vyjádření Správy železniční dopravní cesty, státní organizace, Správy dopravní cesty Plzeň (dále jen „SŽDC“). Dle něj bylo dne 21. 4. 2010 od 8.00 do 17.00 hodin přejezdové zabezpečovací zařízení v místě železničního přejezdu mimo provoz. Z tohoto důvodu byla,

s ohledem na větu první § 28 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve vzdálenosti 50 m před železničním přejezdem a při jeho přejíždění nejvyšší povolená rychlost 30 km/h.

Proti danému příkazu podal žalobce včas odpor. V něm trval na svém vyjádření, které uvedl na formuláři oznámení o přestupku sepsaném na místě. Dle žalobce bylo v inkriminovanou dobu bílé kmitavé světlo v činnosti, tudíž v místě přejezdu byla, s ohledem na větu druhou § 28 odst. 3 zákona o silničním provozu, nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Žalobce poukázal na zdlouhavé sepisování záznamu o přestupku na místě a na to, že neobdržel jeho kopii. Dále nepovažoval vyjádření SŽDC za důkaz, že se přestupku dopustil, a za dostatečný důkaz nepovažoval ani fotografii pořízenou Policií ČR v protisměru jeho jízdy – fotografie byla pořízena mezi „dvěma bliknutími“ světelné signalizace, na což žalobce policisty upozornil. Za jediný relevantní důkaz by považoval videozáznam pořízený v předmětnou dobu ve směru jízdy svého vozidla. Žalobce konečně upozornil to, že kdyby světelné zařízení skutečně nebylo funkční, bylo by třeba danou situaci řešit umístěním příslušné dopravní značky. Celou akci Policie ČR považoval pouze za účelový nástroj k získání finančních prostředků.

Městský úřad následně uznal svým rozhodnutím ze dne 27.7.2010, sp. zn. MH/08820/2010/DP-41, č. j. MH/13152/2010, žalobce vinným z přestupku specifikovaného ve výše uvedeném příkazu a uložil mu pokutu ve výši 1500 Kč, jakož i povinnost úhrady nákladů řízení. Přestože vzal městský úřad v potaz vyjádření žalobce, které poskytl v průběhu ústního jednání dne 21. 7. 2010 (žalobce se plně odvolal na svou argumentaci v podaném odporu a trval na tom, že v rozhodnou dobu byla světelná signalizace funkční), rozhodl stejně jako v případě výše uvedeného příkazu. Příslušníky Policie ČR, kteří záznam o přestupku sepsali na místě, nepředvolával, neboť z předložených písemností měl přestupek za spolehlivě prokázaný.

Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce včasné odvolání. Zopakoval svá tvrzení uvedená v odporu; dodal, že kdyby s ním policisté na místě šli ověřit, zda světelná signalizace fungovala a případně opatřili fotodokumentaci fotoaparátem schopným pořídit videosekvenci, bez dalšího by pokutu zaplatil. Takto musí jednání Policie ČR považovat za neprofesionální a nezákonné. Policisté, namísto toho, aby na eventuální nebezpečí raději řidiče řádně upozornili, jen měřili rychlost, aniž by pro to byli technicky či odborně vybaveni. Namísto snahy po řádném fungování státního aparátu si pak městský úřad pouze dodatečně opatřil zcela neobjektivní vyjádření řadového úředníka SŽDC.

Žalovaný uvedené odvolání podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) svým rozhodnutím ze dne 25. 11. 2010, č. j. DSH/11574/10, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalovaný předně konstatoval, že není oprávněn hodnotit vhodnost činnosti Policie ČR. Dále uvedl, že z procesního hlediska proběhlo řízení řádně. Věc přitom přezkoumal v souladu s požadavky stanovenými § 89 odst. 2 správního řádu. Z předložených podkladů a důkazů jednoznačně plyne, že se žalobce daného přestupku dopustil. Vyjádření SŽDC se shoduje s obsahem úředního záznamu Policie ČR, z něhož vyplývá, že na předmětném železničním přejezdu bílé přerušované světlo nesvítilo. Námitku, že snímky z místa měření rychlosti byly

pokračování

pořízeny mezi dvěma bliknutími zabezpečovacího přejezdového zařízení, vyhodnotil jako lichou.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou ze dne 19. 1. 2011, v níž mj. uvedl, že řízení bylo ze strany žalovaného zcela formální a nezákonné a že se žalovaný nevypořádal s argumenty uvedenými v odvolání. Žalobce zopakoval své tvrzení o funkčnosti přerušovaného bílého světla signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení v rozhodnou dobu; během zdlouhavého jednání příslušníků Policie ČR, kteří s žalobcem věc na místě sepisovali, projely daným místem nejméně dvě vlakové soupravy, pročez si žalobce mohl ověřit, že funkční byla světelná signalizace i závory. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce shledává v porušení zásad, které pro dokazování stanoví v § 3, § 50 odst. 1, § 51 odst. 1 a § 52 správního řádu. Nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nebyly provedeny všechny důkazy a využity důkazní prostředky potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgány obou stupňů zejména nevyslechly policisty, kteří „quasipřestupek“ zjistili a sepsali prvotní hlášení. Z výsledku bylo možné zjistit např. to, zda signalizace skutečně nefungovala po celou část dne 21. 4. 2010 od 8.00 do 17.00 hodin, proč policisté nepořídili požadovanou dokumentaci delší videosekvencí signalizačního zařízení či proč ihned po sepsání záznamu o přestupku žalobce „ukončili akci“.

Krajský soud rozsudkem ze dne 19. 4. 2011, č. j. 17 A 6/2011 - 27, zrušil rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně v plném rozsahu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém rozhodnutí krajský soud poukázal na zásadu vyplývající z § 3 správního řádu, podle níž má správní orgán v řízení postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Dle § 52 správního řádu jsou pak účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, přičemž správní orgán není návrhy účastníků vázán a vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní tak dle krajského soudu leželo na správním orgánu.

Správní orgány vycházely zejména ze sdělení SŽDC o výluce světelné signalizace v rozhodné době a také z černobílé policejní fotografie pořízené měřicím laserovým zařízením, na které je zachycena přední část žalobcova vozu, železniční přejezd a část stojanu železničního zabezpečovacího signalizačního zařízení na opačné straně, než jelo žalobcovo vozidlo. Daná fotografie obsahuje také údaj o místu pořízení a vozidlu žalobce. Tato listina nese název „záznam o přestupku“ a obsahuje údaj, že byla vytištěna dne 27. 4. 2010. I kdyby však na dané listině byl uveden den 21. 4. 2010, neměnilo by to podle krajského soudu nic na tom, že žalobce konstantně tvrdil, že bílé signalizační světlo na přejezdu fungovalo. Policisté přitom byli na místě a svými smysly průběh žalobcova jednání vnímali. Dle názoru krajského soudu za tohoto stavu nic nebránilo městskému úřadu, aby zasahující policisty svědecky vyslechl. Ti by se tak mohli vyjádřit k funkčnosti signalizačního zařízení v rozhodném čase, proč je na fotografii uveden údaj „vytištěno dne 27. 4. 2010“, a nikoli 21. 4. 2010 a zda bylo třeba dokumentaci doplňovat o časově delší videosekvenci signalizačního zařízení. Ve svých závěrech ohledně potřeby výsledku

policistů se krajský soud odvolal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 – 106, www.nssoud.cz.

Výpovědi policistů pak bylo podle názoru krajského soudu třeba konfrontovat mj. se zprávou SŽDC. Po takto provedeném dokazování by bylo možné pokračovat v řízení. Jelikož tak městský úřad nepostupoval a jeho pochybení nenapravit ani žalovaný, nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Městský úřad tak dle krajského soudu porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 3 a § 51 odst. 1 správního řádu ve vztahu k § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o přestupcích; žalovaný nezajistil nápravu věci, čímž porušil § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Krajský soud proto rozhodnutí žalovaného i městského úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud dodal, že dalšími námitkami žalobce ohledně činnosti Policie ČR se správní orgány obou stupňů nemohly zabývat, neboť by tím bez opory v zákoně zasahovaly do působnosti Policie ČR.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (stěžovatel) kasační stížností, kterou opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.; stěžovatel tedy namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že správní orgán prvního stupně postupoval v duchu zásady vyšetřovací a materiální pravdy, když tvrzení žalobce týkající se fungování světelné signalizace vyvrátil listinným důkazem (vyjádřením SŽDC). Provedení svědeckých výpovědí policistů žalobce ve správním řízení nenavrhoval, k této věci se vyjádřil až v žalobě. Tvrzení žalobce vyhodnotily správní orgány po zvážení obsahu sdělení SŽDC a záznamů Policie ČR. Dle stěžovatele nebylo svědeckých výpovědí policistů třeba, skutkový stav byl zjištěn objektivně a dostatečně a zásada materiální pravdy neutrpěla újmy. Dodal, že na věci nic nemění ani to, že záznam o přestupku nese jiné datum vytištění, než bylo datum spáchání přestupku – k vytištění došlo v mezidobí, kdy byly podklady k přestupku zpracovávány pro postoupení a oznámení ke správnímu orgánu prvního stupně.

Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami,

pokračování

k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ve věci samé správní orgány rozhodovaly o tom, zda žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o přestupcích, když přejížděl železniční přejezd rychlostí 47 km/h. Dle tohoto ustanovení se přestupku dopustil ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Rozhodnutí o této věci záviselo na tom, zda v rozhodnou dobu fungovalo přejezdové zabezpečovací zařízení. Ustanovení § 28 odst. 3 zákona o silničním provozu totiž stanoví, že *„ve vzdálenosti 50 m před železničním přejezdem a při jeho přejíždění smí řidič jet rychlostí nejvýše 30 km.h⁻¹. Svítí-li přerušované bílé světlo signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení, smí 50 m před železničním přejezdem a při jeho přejíždění jet rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹. Při přejíždění železničního přejezdu nesmí řidič zbytečně prodlužovat dobu jeho přejíždění“*.

Klíčovou otázkou, kterou krajský soud ve věci posuzoval, bylo naplnění požadavku vyplývajícího z § 3 správního řádu, dle něhož *„nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“* správního řádu; citovaným ustanovením je vyjádřena tzv. zásada materiální pravdy.

Dalšími ustanoveními, o která krajský soud opřel svůj rozsudek, byly § 50, § 51 odst. 1 a § 52 správního řádu. Na jejich základě krajský soud správně dovodil, v souladu se zmíněnou zásadou materiální pravdy, že povinnost opatřit potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, jakož i provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, stíhá správní orgány.

Dle krajského soudu k vyvrácení námitek žalobce a dalších pochybností ve věci nepostačovalo, pokud se stěžovatel, resp. správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích opřely o materiály Policie ČR (konkrétně oznámení o přestupku ze dne 10. 5. 2010, oznámení o přestupku sepsané policisty na místě dne 21. 4. 2010, úřední záznam o přestupku ze dne 21. 4. 2010 sepsaný nstržm. M. Š. a fotografie vozidla žalobce na železničním přejezdu společně s údajem o datu a času měření a naměřené rychlosti) a vyjádření SŽDC ze dne 28. 5. 2010. Krajský soud byl toho názoru, že ve věci měli být za přítomnosti žalobce svědecky vyslechnuti příslušní policisté. Svůj názor opřel o zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106, z něhož mj. vyplývá, že *„je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedeno příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly být svědkům kladeny otázky, a policista obviněný z přestupku tak měl i reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které tito svědci uvádějí“*.

Po vyhodnocení celého spisového materiálu a argumentace stěžovatele uvedené v kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud hodnotil, v kontextu konkrétní věci, zásadu materiální pravdy a povinnosti správních orgánů

v procesu dokazování extenzivně; taktéž je na místě korigovat výklad, který krajský soud dovodil z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106.

Nejvyšší správní soud si je vědom své konstantní judikatury, dle které je třeba v přestupkovém řízení klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle vykládat obecná ustanovení správního řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 - 101, www.nssoud.cz). Je taktéž zřejmé, jak vyplývá z citovaných ustanovení správního řádu, že přestupkové řízení jakožto řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost v podobě sankce za přestupek, je ovládáno zásadou vyšetřovací.

Na druhou stranu nelze opomenout, že ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, a tedy i zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací v rámci správního řízení, je třeba vykládat s ohledem na požadavek procesní ekonomie, přičemž řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 18). S tím úzce souvisí také potřeba brát ohled na znění citovaného § 3 správního řádu, dle kterého musí být zjištěn stav věci, o němž nejsou „*důvodné pochybnosti*“.

V předmětné věci nemohli mít dle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel ani správní orgán prvního stupně důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Výše popsané dokumenty Policie ČR nevykazovaly žádný rozpor se sdělením SŽDC, o jehož pravdivosti nebyl důvod pochybovat. Žalobce jeho správnost rozporoval v zásadě jen zcela obecným argumentem o tom, že se jedná o vyjádření „řadového pracovníka“ SŽDC (podepsáno je ředitelem Správy dopravní cesty Plzeň), a žádné konkrétní důvody pro jeho nevěrohodnost netvrdil, a to ani v rámci ústního jednání ve věci, kdy se plně odvolal na svá předchozí vyjádření.

S uvedeným souvisí také to, že i když je přestupkové řízení ovládáno mj. zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, nezbavuje to, vzhledem k dikci § 52 správního řádu, účastníka řízení povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet. Žalobce v tomto směru sám neoznačil žádný relevantní důkaz, který by byl s to zpochybnit zjištěný skutkový stav.

Jak uvedl v kasační stížnosti stěžovatel, žalobce také v průběhu správního řízení nenavrhoval, ačkoli k tomu měl příležitost, jako důkazní prostředek výslech příslušných policistů. Správní orgány obou stupňů tak v dané věci, v důsledku neexistence důvodných pochybností o zjištěném skutkovém stavu, neměly věcný důvod pro provedení tohoto výslechu (a to i s přihlédnutím ke zmíněnému požadavku procesní ekonomie) a ani se s touto otázkou nemusely v rámci řízení vypořádávat, nevznese-li žalobce takový důkazní návrh. Ani v tomto ohledu tedy žalobce procesní aktivitu ve smyslu § 52 správního řádu neprojevil.

pokračování

V tomto kontextu zdejší soud dodává, že ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 – 106, skutečně akcentoval důležitost svědecké výpovědi jakožto důkazního prostředku v rámci správního řízení: je-li totiž možné ve věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat *pouze* v provedených úředních záznamech. Od těchto závěrů, stejně tak jako obdobných závěrů obsažených kupř. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007 – 70, www.nssoud.cz, není důvod se jakkoli odchýlovat. Jak však již bylo naznačeno, v nynějším případě se dokazování neopíralo *pouze* o úřední záznamy, což představuje důležitý rozdíl oproti judikátu, na který se odvolával krajský soud. Navíc by předmětem výsledku byla výpověď policistů, kteří již svá zjištění sepsali v oznámení o přestupku, jen stěží lze tedy očekávat, že by tyto výpovědi přinesly nové skutečnosti. Pro úplnost však Nejvyšší správní soud dodává, že tím nijak nesnižuje nároky kladené na správní orgány v rámci dokazování vyplývající z citovaných rozhodnutí, pouze nynější případ hodnotí v kontextu jeho konkrétních skutečností a individuálních okolností.

Zdejší soud též uvádí, že nepovažuje za relevantní zmínku krajského soudu o tom, že policejní záznam o přestupku (společně s černobílou fotografií vozidla žalobce na přejezdu), který měl být pořízen dne 21. 4. 2010, nese údaj „vytištěno dne 27. 4. 2010“. Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na to, že k vytištění tohoto záznamu došlo až v rámci pozdějšího zpracování veškerých podkladů pro postoupení a oznámení přestupku ke správnímu orgánu prvního stupně, o čemž není důvod pochybovat a ani žalobce tuto skutečnost v průběhu správního řízení ani v žalobě nijak nerozporoval.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud v projednávané věci nesprávně vyhodnotil důkazní situaci a související procesní povinnosti stěžovatele a správního orgánu prvního stupně. Kasační stížnost tak byla shledána důvodnou dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Naopak Nejvyšší správní soud, s ohledem na obsah kasační stížnosti, neseznal, že by rozhodnutí krajského soudu bylo stiženo vadami dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vzhledem k uvedenému tedy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Plzni vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Plzni v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3,

§ 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. února 2013

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu